

Als cenacles polítics, Jorge Alarte és conegut com *el Tigre d'Alaquàs*. El malnom té a veure amb la seua ambició desbocada i van encunyar-lo, amb no poca mala bava, els responsables del blog *La Paella Rusa*, el més mordaç –i satíric– que hi ha al País Valencià.

Alguns companys de partit volen llançar el Tigre als lleons ara que és a punt de ser convocat oficialment el 12è congrés del PSPV-PSOE, que s'esdevindrà a Alacant del 30 de març a l'1 d'abril del 2012. Addueixen els mals resultats del cicle electoral que ha culminat Alarte d'ençà que va ser escollit secretari general, el setembre del 2008.

Un cicle en què els danys han anat *in crescendo*: als comicis europeus del 2009, en comparació amb els del 2004, els socialistes valencians van perdre 29.000 vots i 4,5 punts; als autonòmics i municipals del proppassat maig, la caiguda fou de 152.000 i 153.000 vots, i d'un 6,25% i un 6,5%, respecte a la doble cita del 2007; i a les eleccions estatals del 20 de novembre, la desfeta ha estat antològica: 427.000 vots menys que el 2008, del 41,32% d'aleshores al 27,05% d'ara. De cada 100 vots recollits al País Valencià per José Luis Rodríguez Zapatero quatre anys enrere, Alfredo Pérez Rubalcaba amb prou feines si n'ha conservats 62.

L'excavació electoral que el PSPV-PSOE ha dut a terme aquesta volta –és ben famosa l'expressió “hem tocat fons, continuem excavant” aplicada a la federació socialista valenciana– situa el nou *terra* en 687.000 paperetes, just les que va recaptar Alarte a l'única convocatòria de les quatre en què figurava com a cap de cartell. Però, curiosament, tot i que a les altres n'havien aconseguides més –708.000 a les europees, 703.000 a les municipals i 697.000 a les estatals–, en percentatge de vot el resultat d'Alarte és el segon més bo: un 28,75%, lleugerament superior al 28,69% municipal i al 27,05% estatal.

Amb tot, l'alaquasser va prometre que, en cas de perdre posicions als comicis autonòmics del 2011, abandonaria el lideratge del PSPV. Va assegurar-ho al procés precongressual del 2008 i s'hi va refermar al comitè nacional del juny del 2009, immediatament posterior a les eleccions europees: “Us ho vaig dir i us ho repetesc: ningú no podrà instal·lar-se a l'oposició interna ni permanent. Jo

EL TEMPS

El Tigre, als lleons

El secretari general del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, tanca un cicle electoral de resultats pobres amb la certesa que tindrà competència al congrés del partit, que es durà a terme a les acaballes de març. Francesc Romeu i Manolo Mata s'han erigit en possibles recanvis, però ell demana un segon mandat. I de coartada, en té.

assumiré plenament les meues responsabilitats i si aquest projecte fracassa en l'única cosa important, les eleccions autonòmiques, me n'aniré aquell mateix dia per tal de no resultar un entrebanc.” Però aquell mateix dia, com tothom esperava, no va plegar, sinó que va parar atenció a “la situació complicada que viuen Espanya i el PSOE, per culpa de la pitjor crisi econòmica de les darreres dècades”. “Sense dubte, no pense dimitir”, va respondre amb rotunditat.

Tancat el cicle electoral sencer, Alarte invocava la necessitat que el seu par-

tit encetara un debat “aprofundit”, que anara “més enllà dels noms i de qui ha d'ocupar cada cadira”. Asseverava que ell no era “el problema ni la solució” i, tal com es preveia, anunciava que optaria a revalidar el càrrec de secretari general.

Per molt que sembla increïble, de motius per a demanar una segona oportunitat, Alarte en té. Encara que el seu resultat als comicis valencians fou ben dolent –el més baix en percentatge i nombre de vots de la història del PSPV, tot i que el cens era elevat com mai–, aquesta fou la tònica general a les tretze

autonomies que renovaven parlaments. Totes les federacions del PSOE van perdre força vots, i la valenciana fou la tercera que menys se'n va deixar pel camí: en concret, 18 de cada 100 de les que havia obtingut el PSPV l'any 2007, només darrere de la manxega –11 de cada 100– i de l'extremenya, que gairebé igualava les pèrdues d'Alarte. A totes dues comunitats governaven els socialistes, com també en unes altres on el memorial de greuges fou superior al del PSPV: els companys aragonesos i asturians van perdre 28 de cada 100 vots del 2007, i els balears, vora 22 (vegeu quadre adjunt).

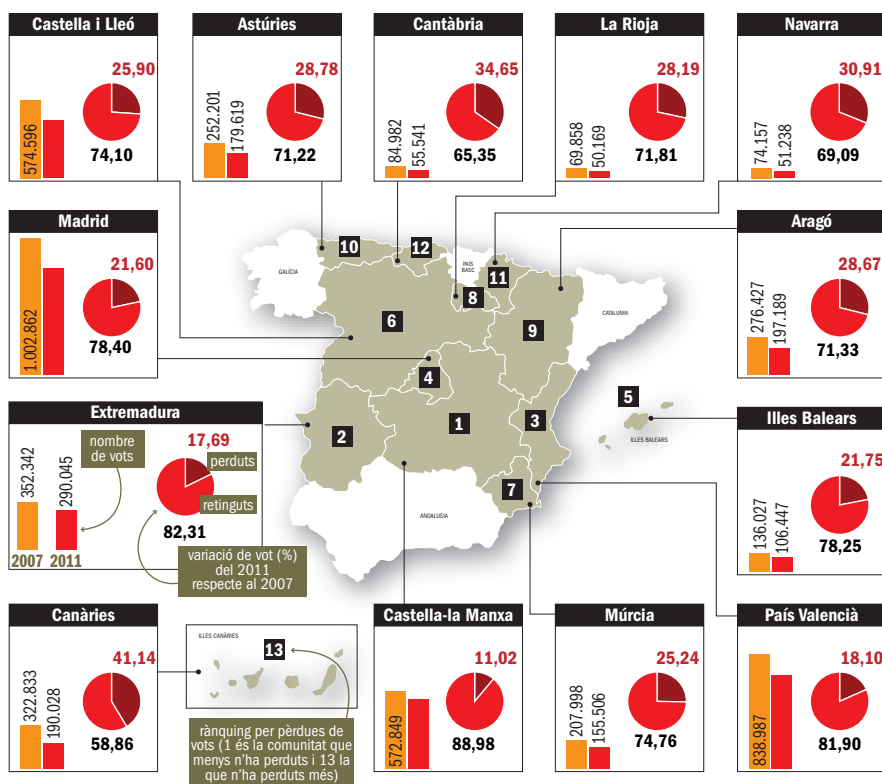
D'una altra banda, ha estat la primera ocasió en què la collita del PSPV a les eleccions valencianes millora el del PSOE a les estatals posteriors. En aquest cas, la federació valenciana sí que s'ha situat al bell mig de la classificació de damnificats, amb 38 vots perduts de cada 100 d'obtinguts el 2008 (vegeu quadre de la pàgina següent). Quant a representació a les institucions, el grup parlamentari socialista de les Corts valencianes ha perdut 5 diputats dels 38 que tenia –el 13%–, mentre els escons ocupats per socialistes valencians al Congrés han passat de 14 a només 10, una minva de la representació del 28%.

I, per bé que hi han emergit amb força Esquerra Unida –foragitada pel bipartidisme el 2008–, la coalició Compromís

22 de maig: PSPV, la tercera millor federació

El 22 de maig del 2011 van fer-se eleccions autonòmiques a tretze de les disset comunitats, i el resultat del PSPV-PSOE va ser el tercer més bo en relació amb el del 2007. Com a cap de llista, Jorge Alarte va perdre 18 vots de cada 100 dels aconseguits pel seu partit quatre anys abans, molts menys que no els seus companys canaris (43), càntabres (34), navarresos (30), riojans, aragonesos i asturians (28), i només darrere de manxecs (11) i extremenyos (17).

VOT DEL PSOE A LES ELECCIONS AUTONÒMIQUES DEL 2011

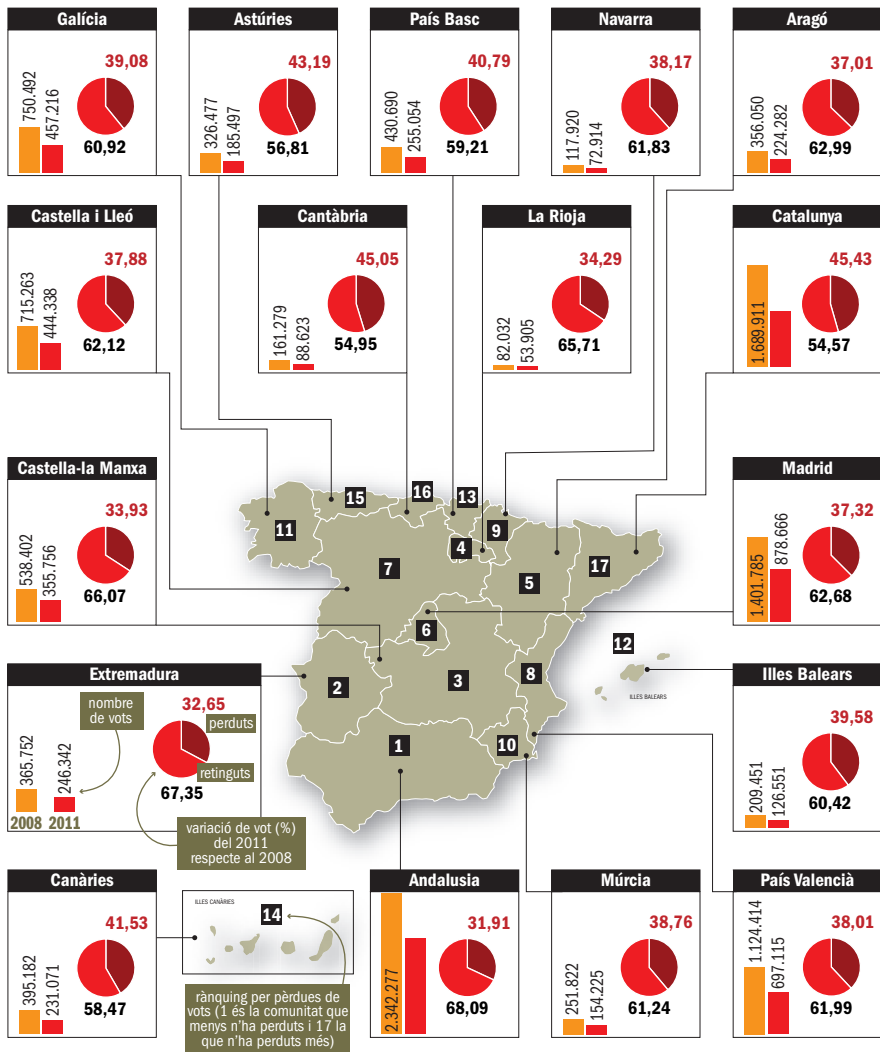

Font: Anxii Històric Electoral de la Generalitat Valenciana / elaboració pròpia.

20 de novembre: tan mediocre com la mitjana

Contra el seu costum històric, el PSPV-PSOE va perdre vots als comicis estatals en relació amb els autonòmics anteriors. El 20 de novembre passat, la federació valenciana del PSOE –com la de les Illes– va situar-se a la meitat de la mitjana de la classificació de pèrdues. Els socialistes valencians van perdre 38 vots de cada 100 dels que havien obtingut el 2008. A Andalusia en van perdre vora 32, i a Catalunya al PSC li'n van fugir 45, el pitjor resultat de tots.

VOT DEL PSOE A LES ELECCIONS ESTATALS DEL 2011*

*Inclou el vot dels residents estrangers, a falta de la publicació dels resultats definitius al BOE.

Font: Arxiu Històric Electoral de la Generalitat Valenciana / elaboració pròpia.

–gran sensació de la temporada– i UPyD –una sorpresa circumscribida a les eleccions estatals–, també és cert que, al País Valencià, el PP ha perdut vots tant a la contesa autonòmica –66.000 respecte a l’any 2007– com a l’espanyola –25.000 respecte al 2008–, un fenomen inèdit del 1991 ençà, període en què els populars han encadenat victòries aclaparadores. El sostre del PP resulta encara més evident a la ciutat de València, on ha perdut 21.000 vots a les eleccions estatals, 27.000 a les municipals i 35.000 a les autonòmiques.

Si els indicis de caiguda del PP no els aprofiten els socialistes, però, de res no valen. I el PSPV, des que el dirigeix Alarte, ha passat de tenir 25.000 militants a només 18.000, fins al punt que ja no és la segona federació en nombre d’afiliats, sinó la tercera, rere Andalusia i Madrid. El PPCV n’hi té pels volts de 100.000.

La població més gran que governen amb majoria absoluta és Mislata –la 19a del país–, i la següent, Albal –la 47a–; i el 20N, les dues més importants en què van superar el PP foren Morella, de 2.800 habitants, i Riola, de 1.800. Tan

sols els van avantatjar a 27 de 542, i deu d’aquestes 27 tenen menys de 200 habitants.

Els oponents. Confirmada l’aspiració d’Alarte a repetir quatre anys més, xoca amb l’assalt a la secretaria general de Manolo Mata i Francesc Romeu. El primer, ja va plantar cara a Joan Calabuig –candidat lermista amb el suport d’Alarte– a les primàries que van decidir l’alcaldable de València, i va obtenir-hi el 43% dels vots. El segon, un vell enemic íntim de l’actual secretari general, va fer pinya amb el lermista Ximo Puig per tal de guanyar l’11è congrés, el del 2008.

Romeu, tan enèrgic com sempre, critica sense embuts el “tomb al centre” del PSPV –un partit “de color marró”– i considera que “ja n’hi ha prou, d’imitar el PP”. “No estem en condicions de governar, i ho demostra el fet que sempre som nosaltres, que contestem el PP, no al revés”, diu, i acusa Alarte de ser un “bandoler de la política”, perquè ha “militaritzat” el partit i ha actuat “com a secretari d’organització, més que no com a secretari general”. Romeu, que fa servir obertament l’expressió *País Valencià*, ha avisat que presentarà una esmena a la totalitat a la ponència que es debatrà al congrés i, al seu blog, demana l’abolició de la monarquia en benefici de la república. Com Manolo Mata, Romeu avala l’elecció del secretari general i del candidat a la Generalitat mitjançant primàries obertes i llistes desbloquejades.

Mata, adscrit al corrent Esquerra Socialista, comanda el projecte Esperança Socialista i troba que Alarte, per “responsabilitat”, hauria d’haver dimitit a causa dels resultats electorals. Assegura que no hi opta per a satisfer l’“ambició política”, sinó per la “fortíssima voluntat d’ajudar a canviar les coses”. “No sóc un anti-Alarte ni un anti-Lerma”, explica. De moment, ni l’un ni l’altre no volen parlar d’acords que els ajuden a superar el 20% dels avals dels delegats necessaris per tal d’aspirar a la secretaria general.

I el lermisme i el pajinisme callen, conscients que –sobretot els primers– poden fer decantar la balança en un sentit o en un altre. Com si foren els emperadors de l’antiga Roma, dictaran amb el dit polze de la seua mà dreta si Alarte cau al fossar dels lleons o si li salven la vida.

Víctor Maceda